اعلان

ګرانو او قدرمنو لوستونکو پښتو ډاټ نیټ د دې کتاب سره ډیره
خواري کړې ده او په ډیر عاجزانه طور ئې تاسو ته دَ مطالعې په
غرض ډالۍ کوی د دې کتاب بې اجازت نقل کول ، چاپ کول یا
زمونږ نسبت ترې لرې کول نه صرف دا چې اخلاقی جرم دے بلکې
ډیر سخت منع دی

پښتونستان

پښتو ډاټ نیټ

Distribution ,posting or copying is strictly prohibited
without written permission of Pukhto.Net

Pukhto.Net

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

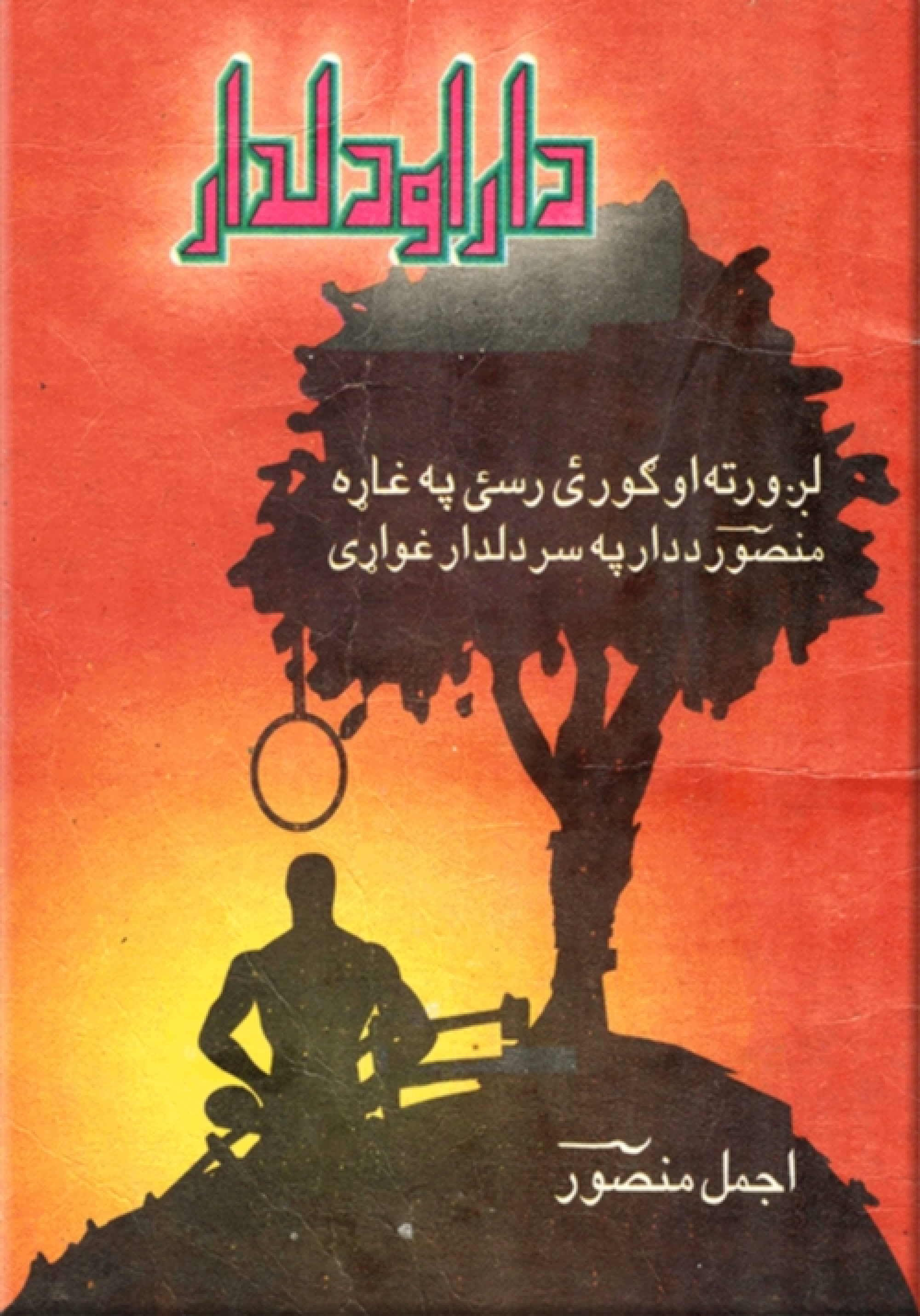

(c) ketabton.com: The Digital Library

ټول حقوق په حق د مصنف محفوظ دي

د کتاب نوم ———— دار او دلدار

د لیکوال نوم ———— اجمل منصور

کتابت ———— محمد رسول پښتو اکیډمي

سرپاڼه ———— ذوالفقار علي بهټو (پرنسپل) د وسهره

شمیر ———— پنځه سوه

د چاپ کال ———— نولس سوه اته نوي

قیمت ———— ۳۰، روپۍ

خرونکي

کالج بک ډپو تو پۍ (صوابۍ)

(c) ketabton.com: The Digital Library

مننه

لیاقت تصور، صادق حسین صادق، امان الله راهي، شعیب ساگر، جهان زیب سهیل - آصف خان خلیل، محمد اشفاق اشفاق، عباس هوتي، مامون رشید رشید، پروفیسر عارف خټک او ابن یار یوسفزے.

دا هغه ښاغلي دي چې زه يې دې کتاب چاپ کولو ته و پارولم زما حوصله يې يو په دوه کړه.

عطاء الرحمن زهیر - ابن یار یوسفزے

ذوالفقار علی دوسهره او سید افضال شاه (سادات گرافکس لاہور) چې زما دې کتاب سر پاڼه يې هم جوړه کړې ده دې ښاغلو ما سره په دې کتاب کښې هم مرسته کړې ده.

ګران مشر نورالبشر نوید او ښاغلي همیش خلیل دې دواړو زما په دې کتاب ځو ځو کښې لیکلي دي - زه د دې پوره ته ذکرشوو ملګرو او مشرانو سره د

سید قیوم - افتخار احمد (کالج بک ډپو توپی)

د ټولو نورو هم ډیره، ډیره مننه کوم چې زما حوصله يې او چته کړې.

اجمل منصور

شهیدان (توپه)

(c) ketabton.com: The Digital Library

منصور ـ دار او دلدار

د پښتو شاعرۍ کښې بعضې زاړه اصطلاحات د نوو حالاتو او واقعاتو په حواله دومره په تکرار سره بیانېږي چې هر څوک د غه اصطلاحات یا واقعیات زاړه دي خو د نوي دور شاعرۍ په داسې انداز بیان کړي چې لوستونکي له خوند ورکړي ـ په د غه کښې منصور او دار په پښتو شاعرۍ کښې د حالاتو د قدغنونو د نفي کولو له پاره په شدت سره بیانېږي ـ

زمونږ د نوي دور یو ما شوم شاعر اجمل منصور خو په مجموعي توګه د خپلې شاعرۍ علامت هم دار او دلدار ګرځولے دے ـ او د غني خان د خپلې دې خطاب سره ښې ښځې انصاف کړے دے ـ اجمل له د منصور خطاب غني خان ورکړے دے ـ لکه چې هغه ورته ښځې د خپل دې شعر په آئینه کښې کتلې دي ـ

منصوره څکه خو په دار اوختې
چې د آشنا راز دې څرګو له یو ړه

اجمل منصور په پښتو شاعرۍ کښې د دار او دلدار استعمال د علامت په طور کړے دے او هغه ټوله شاعري مجموعي طور په د غه خیال رنګینه ده ـ زه ځاني طور د اجمل منصور د لنډ عمر

(c) ketabton.com: The Digital Library

د شاعرۍ په حقله دا په دعوه سره وایم چې دا ماشوم د حالاتو جبر د وخت نه وړاندې ذهني او شعوري طور بالغ کړې دے چې هغه په دا سې ماشوم ژوند کښې دومره ژور فکر لري ـ حالانکې دا جمل منصوبه د عمر هلکان فقط د کرکټ یا نورو لوبو شوق لري خو دا شاعلے د پښتو او پښتون وظیفه کوي یو ویښ احساس رسانظر او پښتون شعور لري ـ زه د ده شاعرۍ ته الهام وایم ځکه چې په دا سې عمر کښې دا سې آمد ته نور څه و نیلے شي ؟ زه د روایت مطابق د هغه شاعرۍ ته دعا نه کوم د هغه ژوند ته دعا کویم چې خدائے ورله ژوند ورکړي نو ده بر څه به رو ویکي ـ

نورالبشر نوید

افغان کالونۍ پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

"ذوالجلال"

قبلو نکے د هر سوال دے ذوالجلال
بل څوک نهٔ دي ذوالجلال دے ذوالجلال

نهٔ د چا نه دے پېدا نهٔ ترې پېدا دي
نهٔ بدلېږي په يو حال دے ذوالجلال

نهٔ په چا بانديې کار نهٔ يې غرض شته
نهٔ سجدو ته مو لېوال دے ذوالجلال

هغه خلق په ژوندوني جنتيان دي
چې د چا نه هم خوشحال دے ذوالجلال

د منصور د دار په سر به دا اوازوي
سيال يې نشته دے بې سيال دے ذوالجلال

ماښام مال

نيل چوپال

۹۲-۳-۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

"دنوي کال سحره"

په پښتنو کښې به غېرت، مينه او توان راولي
د رقيب خېلو په محلت کښې به خزان راولي

په ژبه گونگ دي شمه بل کۀ درنه سوال اوکړمه
دنوي کال سحره ماله به جانان راولې

۳۱-۱۲-۹۲

ماځېگر مال

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا دمیني په محفل کښې چې داخل شوم
ایله اوس په انسانانو کښې شامل شوم

داپې مخې اول ماته په ولاړه ووُ
نن ئ زهٔ در کښې ولاړیمه سائل شوم

ستا دمیني نه به زهٔ څنګه لاس واخلم
ستا وفا وه چې د دنیا سره واصل شوم

اوس د جانانه کیله اوکړمه جانانه
زهٔ د خپل ارمان په خپله چې قاتل شوم

د منصور په یارانې دې یقین اوشو
د دین په وخت دې جانه را نازل شوم

۳ - ۱ - ۹۲
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

ظاهره که په غم باندې غمجن زماجانان دے
والله دې بې وفا او دروغژن زماجانان دے

پرون مُسکے مُسکے وو د رقیب په خوا کښې ناست وو
نن خوا، خوا ته مې کښېني جوړ د پرمن زماجانان دے

د وخت قافلو راشئ یو تپوس درته کوم
د ستاسو خیمنتوب دے که خیمن زماجانان دے

خپل عقل پرې تمام کړم په مطلب ئې پوهه نه شم
او ستاسو نظر په کښې لا بې فن زماجانان دے

منصوره چې ئې کله په غزل کښې نامه واخلم
په دې خبره مانه ګیله من زماجانان دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نهٔ یار رضا شهٔ نهٔ زړهٔ صبرېږي
هر یو ارمان مې دلته قتلېږي

رولېدل د زړهٔ مې په میکده کښې
چې په لمن ئې مونځونه کېږي

دا کوم انصاف دے وه ساقي جانه
څوک ورته ګوري او څوک مستېږي

په دې کښې هم لا منګرې وائي
زړګے کړه صبر چې هر څهٔ کېږي

زړګے مې روڅوي غمونه زور کړي
د نجیب مرګ چې ماته یادېږي

زما په خیالي جوړ لېونے شو
منصور یو ګوتې کښې ځانله ګودېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې ښکلے یار مې په نظر نهٔ راځي
دُنیا دې واخله چې دلبر نهٔ راځي

ډېر صبر اومې کړو په صبر نهٔ شوه
روژه مې تېره کړه اختر نهٔ راځي

پرون وعده یٔ د ماځُیګر کړې وه
تیرې خورې شوې ماځُیګر نهٔ راځي

ساقي وبُل داته چې دننه راشه
د مېخانې نه څوک بهر نهٔ راځي

په زړهٔ غمګین یم بې وصاله داسې
لکه چې شپې پسې سحر نهٔ راځي

د جانان غم لیونے کړمه منصوره
په ځان د دروغو مې باور نهٔ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړي جنتونه به بدل په شونډو

ملاکۀ خُله ګښنوه یوځل په شونډو

رشید[1] په مچ مجروح[2] په ستړګو ټیکي

هیڅ اوسه نیسکۀ تکل په شونډو

په تخیل کښې لیونتوب را واخلي

کله مچې را مې شي غزل په شونډو

غاصب مي څکه ګنهګار سولي

مانه دې پاتې شیش محل په شونډو

پرون یې ماته وسپل خپل ګناه ده

نن یې شراب څښله بیدل په شونډو

غوټي زیګ شي په ما اورېږم

اجمل چې خُله بدم دَ اجمل په شونډو

1 مامون رشید رشید 2- مشتاق مجروح یوسفزی

د منت د ساقي جام دے
میخانې ته مې سلام دے

موږ د ژوند په ژرنده دل یو
کهٔ کور کران دے خو ناکام دے
دا چې یو سبل پسې ژاړو
دا پښتو ده دا اسلام دے
په ممبر باندې چې ناست دے
هم ساقي دے هم امام دے
دا چې لاس کښې ئې جام دې
بوډا شوے جوړ خیام دے
اریانه چوک کښې زوړند دے
په منصور هاغه الزام دے

یار مقطې نه مخکښې ووې
د پاګل منصور کلام دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ښکلي په لټون کښې مې خیالات خواره واره شول
زړوله که لږ شان کم وو نخوا وس زیات خواره واره شول

جانانه ستا دولت، زما غربت او د عشق په لار کښې
شي ګرانه به که د غه تضادات خواره واره شول
وطنه وایه څنګ به مې له تانه زړګی بنه شي
منګري چې مې تمول په امارات خواره واره شول
ما وې یاد نه به یې، یو سوال کوم چې سبا شي
بېګا چې په ماغزو کښې مې سوالات خواره واره شول
ما بڼ مې اباسین ته په سلګو کښې دا سې و وې
تنها شوم چې تمول ښکلي په سوات خواره واره شول

جانان به یې هم اوري هم بې وایي په سرو شونډو
منصوره که نړۍ کښې دې ابیات خواره واره شول

پښته ۹۳ - ۳ - ۲۳

خپل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما نه چې ځان ستا په جمال کښې ورک شي
لکه د ستورې نور هلال کښې ورک شي

تسبې د لاس نه چې او غور ځېږي
زړه مې د مستو حورو خیال کښې ورک شي
زما زړګی څه لېونی غوندې دی
یار سره هم په قیل و قال کښې ورک شي
یار مې رقیب ته وي پروا نه کوه
دا لېونی به پشکال کښې ورک شي
ستا د جلوې د لیدو تاب نه لري
کنه مستي دې په وصال کښې ورک شي

د چا ځنګل وریل کښې نه دوکېږي
منصور د غوندې زنې خال کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د چا زلفې لوېول هم فنکاري ده
د چا شونډې ښکلول هم فنکاري ده

د حسينو ژړول هم فنکاري ده
د حسينو خندول هم فنکاري ده
تش دا نه چې ارمان اووژني فنکار شي
دا ځوبونه تېښتول هم فنکاري ده

ګوانه دا ګورې د هر چا ړنده نهٔ دي
بلا زړونه د ړدول هم فنکاري ده
يا رب ګاه خندا کښې ووئيل منصوره
ستا په شان غزل ليکل هم فنکاري ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

رانه د کلي ما څېګر پيا تې شو
هغه منګے هغه ګودر پيا تې شو

څنګه منزل ته ذر ور ورسېږم
چې نيمه لاره کښې د سېر پيا تې شو
آخر پښتون يم مېلمه څنګه وشرم
د يار غم کور کښې د څېګر پيا تې شو
اشنا زما د سره ګوزنه کړلو
د عشق پېټے مې په سر پيا تې شو
هسې نه خلق پرې خبر شي سبا
ستا د کور خوا کښې مې څادر پيا تې شو

پيا ګل منصور په جانان هر څه بائلهٔ
تش د لفظونو جادوګر پيا تې شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ورتلو یم خو د راتلو نهٔ یمه
ځکه د یار چم ته د تلو نهٔ یمه

اختره پام کوره په ما رانهٔ شې
لا د اغیارو د سیالو نهٔ یمه

سترګو مې سترګو نه شراب څښلي دي
ساقي عادت دې د پیالو نهٔ یمه

څله مې سورے روس په ګټو اوبلي
روس دې د ذرهٔ نه د وتلو نهٔ یمه

منصوره ما باندې ازمېښت مهٔ کوه
ستا په شان دار ته د ختلو نهٔ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بس که د وفا سند ري مه وایا
چپ شه بې وفا سند ري مه وایا

یو ځل مې د زړه نه روبا سلې دے
بیرته د اشنا سند ري مه وایا
دا مې سرمایه ده د دې سترې ژوند
څه وایې چې دا سند ري مه وایه
غلے شه ساه واخله په تول کلي کښې
جوړه شوه غوغا سند ري مه وایا
ځله مې ماته نه ژبه چاړې د بنه ده
یادوې چې زما سند ري مه وایا

نن ګل مخي دا سې وې منصوره چې
تا کړمه رسوا سند ري مه وایا

(c) ketabton.com: The Digital Library

مانه زړګې د سترګو رپ کښې ورک شو
دا لېونې د سترګو رپ کښې ورک شو

زما د کلي ښکلا پاتې نهٔ شوه
ګودر منګې د سترګو رپ کښې ورک شو
چې زما بربتو سره رونغښتلو
ستا ميخکې د سترګو رپ کښې ورک شو
بېګاه چې ما پرېنه څُله کېښودله
سُور اتڼګې د سترګو رپ کښې ورک شو
ياد مې لا ګُل زلفو کښې ايښې نهٔ وو
چې پسرلې د سترګو رپ کښې ورک شو

چې ما منصور د ځانه خوښ ګڼلو
هغه لالې د سترګو رپ کښې ورک شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې مې چیچه غاښونو کښې پاګل به مې کړې
سپوږمۍ مخ پټ نکړې لاسونو کښې پاګل به مې کړې

کله ز غمې شم ستا خندا د رقیبانو سره
بیا راله مه راځه خوبونو کښې پاګل به مې کړې
راته په خط کښې د اغیارو ذکر څهٔ له کوې
پردي وطن پردو ښارونو کښې پاګل به مې کړې
دومره عادت دې کړم جانانه چې کمې رونهٔ کړې
په خپل ستم خپلو ظلمونو کښې پاګل به مې کړې
زړګیه صبر دې منم خودا زما واوره چې
ګلونه هېر نه کړې دردونو کښې پاګل به مې کړې

ساقي منصور یمه شراب غواړم خمار غواړمه
راته روبهٔ ماچوؤ جامونو کښې پاګل به مې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نظم
"ګل"

تهٔ مې د زړګي ګل يې
تهٔ مې د پټکي ګل يې
مانه ورکېدے نه شې
تهٔ د پسرلي ګل يې

ستا وُنه چنار چنار
ستا ژونډون خُمار خُمار
ستا خندا بهار بهار
زړهٔ زما بيمار بيمار

تهٔ د ليونې ارمان
تهٔ د ليونې ګل يې

څوند دې زلمِتوب کوي
څوند مې ليونتوب کوي
زړهٔ په زلفو څوب کوي
سترګې مُسکيتوب کوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

شونډې دې غوټۍ غوټۍ
یاره ګلابي ګل دې

سرې شونډې انار لرې
ګل ورین رخسار لرې
تور اوربل تار تار لرې
غاړې بانډې هار لرې

ما منصور دهوکه نه کړې
وه ګله واقعي ګل يې
ما نه ورکېږې نه شې
ته د پسرلي ګل يې

(c) ketabton.com: The Digital Library

پېچي مې په ښه نۀ راځي
نوم بۀ په خُله نۀ راځي

مادرته ووېکنه
مره هغه نۀ راځي
هغه معلوم دے ماته
په نيمه شپه نۀراځي
مونږ ه قتل ساندې وايو
مونږ له تپه نۀ راځي
ياره کۀ هر څۀ ووے
ماله غصه نۀ راځي
پښنې به مې ماتې شي خو
ستا په کوڅه نۀ راځي

منصوره ستا په وړاندې
خدا ئګو ګيله نۀ راځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ساه

چې دې وینم ویلې کېږم چې دې نهٔ وینم سوزېږم
زهٔ ترکومې په سوزېږم زهٔ ترڅو به ویلې کېږم

زهٔ د ژوند او مرګ په داسې بریډ ولاړیمه زړګیه
کهٔ ساه اخلمه قتلېږم، کهٔ ساه نه اخلمه مړکېږم

(c) ketabton.com: The Digital Library

"حسين جنت"

نن بۀ هر يو چوپال سوزي
نن بۀ هر ښځې ژړېږي
هره پېغله بۀ سرتوره
د سرتاج په کټ غورځېږي
د مور پلار په مخ کښې ياره
زوے په سرو وينو لمبېږي
چې د کوره وتې نۀ وه
هغه پېغله سرتورېږي
پښتون ورک پښتون تالا شۀ
د نجيب سنګر ورانېږي
خدايه ولې، خدايه ولې
په موږ دا ظلمونه کېږي
د دوزخ په سرو لمبو کښې
دا حسين جنت سوزېږي
هر ځائے چغې دي سورې دي
زما هر چوپال ورانېږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما ګُل د وطن شو خاورې

ګوټې هاغسې چلیږي

زلمي سره ښار سی کښي

خپل وطن ته واده کیږي

نهٔ څو ډول شته نهٔ سُرنا شته

نهٔ زما پېغلې ګډیږي

د رقیب په ساز شو نو

پښتون هر ځای تالا کیږي

نو خدایه ولې، خدایه ولې

په موږ دا ظلمونه کیږي

د دوزخ په سرو لمبو کښي

دا حسین جنت سوزیږي

پېښور ۹۷ – ۳ – ۱۲

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختونو د ستم په لاس وهلي یو مونږ دواړه
حسینو په دېدن زړهٔ دېدولي یو مونږ دواړه

هم چا زمونږ په غم د خو شحالۍ ټمبل وهلې
د هم چا په خفګان تل ژړېدلي یو مونږ دواړه

رېبار ړو ما د یار د کور چنه پرېښودې نهٔ ده
رقیب کهٔ د جانان چم کښې ګنځلي یو مونږ دواړه

زما ځکښې جانان ته د جانان په ځکښې ما ته
ګنځل ځېر کړه یوبل ته نازولي یو مونږ دواړه

تش نوم مو یوشان نهٔ دے په کردار کښې هم یوشان یو
منصوره یار له دربا ندې ختلي یو مونږ دواړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلقو شراب څښل تاتوبې اوویستې
څه که ساقي د میکدې اوویستې

زه دې خبر نه کړم دا ولوتلې
څنګه په چل چلکنې دې پسنې اوویستې

شیخ چې د ترکو په محفل ورګډ شه
وګوره غاړې نه یې تسبې اوویستې

غربته روک شې دلاسه هغې
راته دلاسونه کړې اوویستې

تا به منصور غوندې په دار اوخېژ ئې
که دې جانان جانان نعرې اوویستې

(c) ketabton.com: The Digital Library

مابڼ

وه د کالام غېږه کښې لوئ شوي يه
خوب وینم کهٔ تهٔ وې چې مابڼ ته ځو

جیب کښې یو پېسه درسره نشته دے
هسې تش په خُله وې چې مابڼ ته ځو

زهٔ درسره لار باندې قدم نا خلم
څنګه تهٔ لا څهٔ وې چې مابڼ ته ځو

څنګه د یخنۍ نه ګوګله شوې ئې
بیا به راته نهٔ وې چې مابڼ ته ځو

(c) ketabton.com: The Digital Library

چا وښل چې په سینه کښې مې ګوګل دے
د اګوګل نه قتل ګاه ده سور مقتل دے

ته پرون سیرې کړې وان چې چم ته را غلے
چا وښل چې ستا محبوب چا وې پا ګل دے
ښنې چې سترې شوې نوزره ته ئې وښل چې
ستا منزل ته زړه لا نور څومره سزل دے
ستا ښائست نو ورځ تر ورځه سیوا کیږي
زما عشق خو د غربت په ژړنده دل دے
زلیتوب ته د سرو شونډو ارمان پریږده
دې ارمان مې ایله اوس اخستے پل دے
د اسې کس سره په لار باندې روان یم
چې د حق غوښتنه کړمه وائي غل دے
د غزل د پرمخ تګ دعویدار څوک دي
د غزل ژوندون په چا باندې غزل دے
د منصور غونډې په دار څوک زوړ نه شول
دېکوانه اوس د عشق قانون بدل دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

جټ یمه ساده یم کلیوال یمه
ته د شیش محل زه د چوپال یمه

ټولو ته یو شان ټول را ته یو شان دي
ستورے یمه نمر یمه هلال یمه
اوسه پورې چل د وتو نه راځي
زړه چې اخته کړے په جنجال یمه
اوس مې ماتې او سنله پوه شوم
یاره باکمال یې بې کمال یمه
پاڼې مې غیرت د تاریخ ډکې کړې
نر یمه پښتون یمه ننګیال یمه
سر بېر، ګرېوان سیرې پښې ابلې پښې
ستا مینه کښې داسې په بد حال یمه

اوکړه ما منصور باندې ز ښینت ګله
ستا د پاره دار باندې خوشحال یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

نوے کال دې مبارک شه

اوس په تلو کښې دا غورځېږي
قدم اخلي ورتا وېښ دي!
د جانان وېښته سپينږي
کال په کال چې بوډا کېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

دا ګوسنه ماشومانے
دا بچي وسه دا خوارانے
چې ډوډۍ پسې ژړېږي
چې يې خوله نه راټولېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

چې پالش پالش نعرې کړي
ماله زړه زړي زړي کړي
په مخ اوښکي يې بهېږي
د چا زړه پرې نه خوږېږي
زه به څنګه ورته ووايم
نوے کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا نرۍ نرۍ چاچۍ ځي
دا ورې ورې پاڅۍ ځي
د غني نه چې دپېږي
په جامو کښې نه ځېږي

زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

دا چې ناست دې په بازار کښې
ټولې خبرې په لويه لار کښې
څوک د ده په حال خبرېږي
چې په ده به څه تېرېږي

زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

نوې کال چې راروان دې
دې کښې مانه يار روان دې
يار چې مانه جدا کېږي
ورپسې مې زړه خوږېږي

زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

د منصور زړګې پاګل دې
ډېر مينه کښې ګهائل دې
دم درود پرې نه چلېږي
چې په يار پسې دردېږي

زه به خنګه ورته ووېم
نوې کال دې مبارک شه

(c) ketabton.com: The Digital Library

چې مې زړګي ته رانـنزدې جانان دے
په شانتې سپین د فالودې جانان دے

زړګیه بس که دومره مهٔ خوږېږه
غېږ کښې د لېږې شان مودې جانان دے

چې دې د زړهٔ درځ طبیب نهٔ شولو
زما په خیالې بې فائدې جانان دے

پرون يې ماته وئیل را به شمه
نن شوه معلومه بې وعدې جانان دے

منصوره داسې ساقي جانان دوئیل!
مُلا د نخوارې عقیدې جانان دے ۔

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ مستي مي راوستلې شي بهار کښې
د زړه کي ويښي به اونولم گلزار کښې

ستمگره ياره کله به لا دروځي!
توره د سترگو مي سپينږي انتظار کښې

شهزادگۍ د شپېره غونږ په ما خبر کړئ
د يوسف پشان به حال شوم کړمار کښې

کهٔ زموږ کلي کښې دا سې محل نشته
چا سپياکي دي تپلي ستاسو ښار کښې

ما ته يو دي لېونے يمه منصور يم
فرق نهٔ کوم په دار او په دلدار کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چپ به شم زړګیه اوس به څه وایم
چاچاته حالونه به د زړه وایم

بیا جوړې رقیبو لمسولې دې
یار باندې مې بد لګي که ښه وایم

زه چې ستا غمونو لارکښې پرېښودم
اوس به کُله چاته پښتانه وایم

سرې وینې روانې مې د ژبې شي
چاته چې داستان د بېلتانه وایم

څوک چې پردۍ ژبه کښې خبرې کړي
زه منصور هغو خلقوته مړه وایم

(c) ketabton.com: The Digital Library

پتا یه اولیکم رنګین غونډې غزل سپرلیه
زموږ په سیمه باندې بیا راشه یو ځل سپرلیه

ستا په ورتګ باندې محفل چې سپېره شوی و تل
راشه رونبانه که نن بیا هغه محفل سپرلیه

که وي ساقي، که جام، جانان وي بې لتا سپرلیه
والله چې نه کوي قرار پکښې ګوګل سپرلیه

په کوم محل کمو ماښو کښې چې ستا هوانه لګي
خاورې دي شي هغه ماڼۍ هغه محل سپرلیه

پرون ربابادې چې راله ستا د راتلو زېرې راکړو
لایم تر اوسه په انتظار باندې اجمل سپرلیه

د آزادۍ په ورځ   ننبته ۱۴-۸-۹۳   محمد اجمل خیل چوپال

(c) ketabton.com: The Digital Library

هله پوهٔ به رقيب په چل رو ول شي
چې داخل زما جانانه په مقتل شي

تا ته هله به د بل احوال معلوم شي
چې سوړ سوړ د ننه په کوګل شي

اې صابره ته به څنګه صبر اوکړې
چې په ټوټو، ټوټو کښې ېې د زړهٔ غل شي

مُلا جانه تا نه هم به جنت هېر شي
که اوده چرته د ښکلي په څنګل شي

تهٔ اجمل پوره اجمل نهٔ يې اجمله
تهٔ اجمل به هله شي چې سم اجمل شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ منصور په زړهٔ ملال یمه د ترکو
هم په طمع د وصال یمه د ترکو

عاشقي کښي به څوک کوم یو سوال وکړي
زهٔ سر سنګے د هر سوال یمه د ترکو

دنیاوي کار سانه نهٔ کیږي یارانو
چي اښتے په جنجال یمه د ترکو

چي په مخ ئې د ویښتو خطونه راشي
د بر خنده په دغي حال یمه د ترکو

دا چي ما اجمل د ځان په خوا کښي کښېنه
محلتے او کلیوال یمه د ترکو

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګي غوړي لاله غونچې مړه وکښې او وسېدل
نور نه کېږي زمانه اباد وکښې او وسېدل

پرواه مه کړه زړګیه که د سختې پتا راغله
حسرت مې دے دیدار تورو لمحو کې چې او وسېدل
روکښې د ملاجانه نور دې نه زور د وعظونه
د یار سره کوم به مېکده وکښې وسېدل
لږ ترس په ما اوکړه غنم رنګیه جانانه
ترخو به زه کوم ستا په کوڅو کښې او وسېدل
مظلوم باندې چې ظلم ته غیرت وائې مسلګرو
ځم نور نه کوم دلته پښتنو کښې او وسېدل

منصوره پوهه ځان په یار باندې قربان کړه
که غواړې د منصور په شان زړکوټه او وسېدل

یادګیرنه: دا غزل ما د ټي وي پروډیوسر مسعود شاه صیب
طرحه: اے عشقه زړه مې خوښ کړل په سرمو کښې او وسېدل په طرحه
لیکلے دو -
نېټه ۱۹۹۴ع

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله کښېنې دا سې بل چې ځان له یار کړم
ستا نه نهٔ شم صبر به لے ځان به خوار کړم

دا زما کم عقلتوب نهٔ دے نو رڅهٔ دي
ښکلے یار مې تل تېښ باسي زهٔ اعتبار کړم
رنګ مې زېړ وي ښېنې مې رپي په بد حال یم
ستا په وړاندې ګل مخیه چې ګفتار کړم
چې یو ځل وائي زما نامه وا نخلي
لېونے یمه بیا هم دلدار دلدار کړم
بېرون تهٔ هم زما مل وي ماسره وي
فتوي کړه نن دې ولې ګنهګار کړم

منصور دې باندې خوشحال یم تهٔ کړم نهٔ یې
چې نړۍ کښې دې د ښکلو توبهٔ کار کړم!

(c) ketabton.com: The Digital Library

څه پېکه غونده کښې شپه ده
څو یار څوا کښې د ے څوبړه ده

ستا د زړه څنه به او سه ځي
زما مینه پښتنه ده !!
ځم ور ځم دیوې بلو مه
ستا فرقت کښې شوګیره ده
زما خُله کښې د یار نوم د ے
رود شېخ په خُله توبه ده
زندګي زموښ ره څه ده
یو غزل د ے یو ټپه ده

یار دې راسه کړلو ربه
د منصور دغه ګیله ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

اې زما زړه زما ځيګره څه شوې
زما د زړه نه ناخبره څه شوې

زه خو ژوندے يم ستا د مينې په نوم
د پياګې مينې نه منکره څه شوې
په هغې لوديه ورځ به اورکښې سوزې
وه د مونځونو سوداګره څه شوې
صبا به څه ځائے کښې د اپيچغې آورم
اخر د لفظونو جادوګره څه شوې
ښشته دے پيغلې نه منګې په ترخ کښې
زما د خوار کلې ګودره څه شوې

چې دې زما په زړګې لوټې کړلې
وائي منصور چې ستمګره څه شوې

مياشتنې ليکوال
پېښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ بیا څهٔ کوم د روم و شام ښکلي
څوا کښې چې مې وي د بټګرام ښکلي

چې موټره چا سره یاري نهٔ کړي
داسې اموخته شول د اسلام ښکلي

ما سره که تا یاري پالـلې وه
اوس به په دنیا نهٔ وو بدنام ښکلي

سو بڼڅو په کنځلو کښې هم نهٔ یادئ
نور څو کوي هر چا ته سلام ښکلي

دا چې وعده او کړي بیا يې ماته کړي
دا منصوره دے زما د قام ښکلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

"زما ژوند"

زمانه نور زما د محبت پښتنه مه کوئ
پتنګ په شان مې سوزېدو کښې ژوندون دے

رقیبه که هر څه او کړې صبر وله مې ترې نه شي
د دې کوڅو ملنګ یم د دې کوڅو کښې مې ژوندون دے

زما د لېونتوب به در ته څه او وېم جانانه
نه مرو کښې حساب یم نه ژوندو کښې مې ژوندون دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

نه ئې شم چې ورکولے هغه شے غواړي
مانه مې زړگے د چا زړگے غواړي

اوس به ښځه په نره مزدوري کوم
گل چې اوسېدو له کورگے غواړي
دا ستا په دولت ستا په محل نه ده
مينه صفا زړه صفا تندے غواړي
وينه د زړگي دې پرېنه اوشيندې
څوک چې په خپل کلي کښې سپرلے غواړي
څنگ به يارانه ورسره اوپالم
هر ماښام چې خوله کښې رنگے غواړي
سل ځله مې اوباسه د زړه نه خو
نه صبرېږي بيا هغه سړے غواړي

ژوند مې ورله ټول خاورې ايرې کړلو
اوگوره منصور ته بيا هغے غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا په یاري کښې بلا زړونو لمبې واخستلې
د بلا خلقو ایمانونو لمبې واخستلې

ځان ته په کمه خُله مالیار وائي زه بوی نه شوم
چې دې گلزار کښې سروگلونو لمبې واخستلې
ته خپل محل خپلې ماڼۍ کښې ځکه خوشحاله روسې
زمونږ د خوارو گرېوانونو لمبې واخستلې
په تاسو هیڅ نه کړي اثر د [illegible] درده خلقه
زمه کابل کښې چوپیالونو لمبې واخستلې
مخ په نقاب کښې پټوه نا ترسه ظلم مه کړه
ستا په لیدو خو نظرونو لمبې واخستلې
ستا د وصال په طمعه طمع په ما څه رونه شول
په ژوبل زړه کښې پرهرونو لمبې واخستلې
چرته به ناستې وي قیصې د درخانۍ به کوي
کوڅې پرتې دي تندرونو لمبې واخستلې

عجیبه کار دے چې په تا هډو اثر نه کوي
د منصور آه سره دارونو لمبې واخستلې

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځومره ساده توب کښې دې هوښیار کړمه
ګُله! تا د ښکلو توبه ګار کړمه

راشه چې نن دا خبره سپینه کړو
زهٔ به دې ترکمې انتظار کړمه
ما ته جوړ دپاسه پاګل نشته دے
تل په غنم رنګو چې اعتبار کړمه
کمه بې زُخي ئې درته او ستایُم
کم، کم ستمونه به ئې شمار کړمه

ما ته ئې خپل ګناه په ګوته نهٔ کړلو
زهٔ منصور ئې بې ګناه په دار کړمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

پوهېږم ما پرې کړے اعتماد دے
خبر نهٔ وم چې بُلبُل نهٔ دے صیاد دے

پې له تاسه سکه کور بغیر د مُوره
ستا په سرخوږي دزړهٔ چو پال آباد دے
زهٔ چې ستا کوڅې ته راشم په قرار شي
ویرژړلے زړهٔ مې هر ځاے کښې ناښاد دے
چې دا نهٔ وي پښتو څهٔ پښتانهٔ څهٔ کا
پښتنو کښې خو دکار شے اتحاد دے
هیڅ اثر پرې زما آه و فغان نهٔ کړي
زما مخکښې زما چل اشنا شید ا د دے

وه رېباره نن پاکل منصورته وایه
ستا دلاسه مې ژوندون تباه برباد دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اخر به شي په خپلو کړو پښېماني قاتلانې
ترڅو به ارمان وړي قاتلانې، قاتلانې

نازونه قاتلان او ادا گانې قاتلانې
ژوند به ارمان مې وړي خندا گانې قاتلانې

منت د رته کوم گودے له مانه لري نهٔ شي
زړگے مې خوښوي ستا سو پشانې قاتلانې

اثر پر به گلابه زما آه فغان نهٔ کړي
بوځي مې قتلگاه ته بې ايمانې قاتلانې

منصوْر د دار په سر چغې وهي او وايي وا ئي
ددې نه سپوا نشته سزا گانې قاتلانې

(c) ketabton.com: The Digital Library

نادان زړګي مي ستا دیدار غواړي
بیا سوزیږي په سور انګار غواړي

مُلا صیب شایه دم درود روښانیه
نیسل د تورو زلفو مار غواړي

سترګي یو ځل روزړګي یل ځل وائي
زړګي قرار سترګي خُمار غواړي

په غوښتو نه په رخستو به کیږي
څوک چي په خپل کورکښي اختیار غواړي

لږ ورته اوګوري رسۍ په غاړه
منصور د دار په سر دلدار غواړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

دزړه په کور کښې مې لټولې ګله چرته کښې وې
ما دخپل درد سندر کولې ګله چرته کښې وې

ستا په سرواېه ما د کوم ازمېښت نه تېښته کړې
دنیا مې نه ته مې خپلولې ګله چرته کښې وې
تېسکه بنګړي پانزېب مې وا چول وربل مې نور شو
ماته راستولې وې همزولې ګله چرته کښې وې
قسم د مینې په پاکیزه مقدسه نامه
ما په قدم، قدم یادولې ګله چرته کښې وې
زه بېوسې وم د وفا په مطلب څه پوهېدم
جامې مې ستا کوخه کښې شلولې ګله چرته کښې وې

منصوره پرېښې ده دېوې خبرې راکړه ځواب
چې په ماڼې خاورې امبارولې ګله چرته کښې وې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا چې نهٔ دې درځي خواله غټې سرے دے
خوار زړګیه جوړې ستا خوښ شوے دے"

د جانان مخ ګلستان برېښي ازغي دي
د ګلاب په شان ئې يو يو اننګے دے

پښتون ياره د د مې خبرې مهٔ کړه
وخت په منډه رانه زغلي ګرندے دے

څهٔ کهٔ عمر ئې او يا کلونه تېر شهٔ
لا نخو فکر د بزمي بابا زلمے دے

زما بدې شي او نخوا ته مې کښېږي
دا منصور نخو عجيبه شان لېونے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنگرو بس کړئ د وفا سندرې څله وائ
د لته د مینې او ښکلا سندرې څله وائ

زه خو زړه ستړے یم یارانو په قلارۍ مې پرېږدئ
ما ته د جام او د مینا سندرې څله وائ

په داسې رنځ باندې اخته یم چې طبیب جانان دے
د درد، پرهر او مسیحا سندرې څله وائ

رندانو نوش کړئ سرې خوږې مازغه مې مه خوږوئ
خمار، خمار یم د اشنا سندرې څله وائ

زما په ژوند چې منصور نوم په تاسو ښه نه لگید
زما په مرگ باندې زما سندرې څله وائ

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم رنګې دې که تور دې او که سپین دې
ماته څه یو د یوسف پشان حسین دې

دا زموږ د باغ غوټۍ په فریب وڅړي
د مالیار لباس کښې راغی څو ګل چین دې
څه پروڼ څو باران لا روه کښې کړي
ای ربه باره نن به راشي اسمان شین دې
خاورې ژوند کښې د مستۍ سندرې وایم
دا سبق راته ښودلې اباسین دې
ما پرون وئیل چې نوم به مې تر ېي هیر شي
لا تر اوسه ورته یاد دې یار زهین دې

د اشنا د خلې کنځل ته چرته رسي
که غزل د منصور څه څومره رنګین دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

جانان په ستر شو د کوره بهرنهٔ را وځي
کهٔ د رقیبو د بیغوره بهرنهٔ را وځي!

ستا اواز پسې ژړني ښیښې د ملنګۍ مهٔ کوه
روک شه رقیبه سپکه سپوره بهرنهٔ را وځي
د ښار ماښځه د لوګو ډک بازار زمانه ښکي
هغه د ښار د لوګو شوره بهرنهٔ را وځي
زما مثال لکه د مرۍ دے د یار مینه کښې
سرے په خپله د خپل کوره بهرنهٔ را وځي
دا یو ویشتمه صدۍ څهٔ کهٔ دوه ویشتمه راشي
څو پښتنه ګورے سرتوره بهرنهٔ را وځي

ساقي وئیل چي دا منصور را ته پیالګل ښکاریږي
په رضا څهٔ کوي په زوره بهرنهٔ را وځي

(c) ketabton.com: The Digital Library

هم مې ارمانونه ستا کاته وژني
هم مې ستا قاتلې سترګې زړه وژني

خدای خبر په روي باندې چا څه اوکړل
کوره پښتنو ته پښتانه وژني
تا چې مې یادونه زړه کښې ووژل
کوم پښتون په کور مېلمانه وژني
تاکه د زړه راز ووې په دار شولې
ما به هم د یار په طرف تله وژني
تا ته ګناه نشته دې پروا مه کړه
ما خو د خپل زړه د خپل ماغزه وژني

څه کنه هغه خو انا الحق ووې
ما څه کړي ما منصور په څه وژني

(c) ketabton.com: The Digital Library

"سمن"

د انور سید چراغ لور

خدایږ دې لویه کړه بلبلې
مور او پلار ته نازولې
د طارق په مینه مستې!
د بخښو د زړه غندلې!
د بابا په څنګ کښې ته هم
فرښتو نه ښکلې ښکلې

کاش که ستا په شان تې ګل هم
زما کور کښې او سیدلے

اے روښې اے نازنینې!
اے سمن اے ګل رنګینې
ته په خپله یې ستا پینه
بیا جامې مه اچوه پینې
د بابې د زړه قرار یې
د انور د بدن وینې

کاش که ستا پشان تې ګل هم
زما کور کښې او سیدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

ښکلو تا ته خوشحالیږي.

چراغ ستا نه چاپېريږي
ګلان ستا په خوا کښي خاندي
سپرلي ستا حضور ته ګرځي
اې ستمن دهر چا زړه کښي

بس دا يو حسرت وسيږي

کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښي وسېدلے

ته يو ګل يوه غوټۍ يې
يو حسينه لوښکۍ يې

د حسينو نه حسينه

د رنګ کلي شهزادګۍ يې

ستا خندا سره سپرلے شي

څه عجيبه بنا پېرۍ يې
کاش که ستا پشانتې ګل هم
زما کور کښي وسېدلے

اې زما د زړه ملګرې

اې ستمن اې جادوګرې

ستا تصوير د مينې جوړ که

اې د مينې اختر ګرې

ستا منصور په تا قربان شه

اې دو نېرې اې جادوګرې

کاش که ستا پشانتې ګل هم

زما کور کښي وسېدلے

(c) ketabton.com: The Digital Library

دي ښواېږه ځواېږه مې د قیصې خلق
څه رنګ دي لا ستا د ښارې خلق

تا چې مې رېبنې رېبنې کړېوان ګنډه
وو په تماشه ټول د محلې خلق
ته چې ما سره په څنګ کښې اوډېږې
یم حېران په څه اخلي لمبې خلق
یو رقیب ښونه دے چې به پوے شي
څنګ به پوهوم دې د کوڅې خلق
یو ارمان ئې دوي له پوره نه کړلو
څله کړي خدایا نو ته سجدې خلق
دا راته د حورونه ښواېږه دي زیات
دا زما د کلي بې اسرې خلق

مرګ نه د منصور روستو به اوګوري
هر ځائے کښې ئے او ستائي نغمې خلق

وخت تېرېږي نه خپل کور کښې په ترخې خُلې
شي تمام جهان خوږ لے په خوږې خُلې

هر يو کس به ستا د ظلم مخ نيوے کړي
وه ظالمه ته به چا چاله تېرې خُلې
آه زړګيه تار بښتياوې زه پياګل وم
بې دستوره نه سمبړي دا کږې خُلې
د انصاف طمع به څنګه تربنه اوکړو
چا چې کړې زمونږ په وينو باندې سرې خُلې
زه د لادو بادو پرېوتم زړه مست دے
نه هېرېږي مې سرې شونډې او دوې خُلې

چې بناسته ګلاب مستې کړې زړه کښې وايم
کاش چې بښکل ئې کړم منصوره په دې خُلې خُلې

آزاد نظم

"لږ شانتې صبر اوکړه"

نن تور کارغهٔ چې د بلئ د پاسه کان کان کول
نن چې سترګې مې خوږ لے د دُرشل د پاسه
سا ته څهٔ پته وه جانانه چې به تهٔ را درومې
ما خو نهٔ سر دے ګومنځ کړے نهٔ مې لاس وینځلي
زهٔ خو لا هاغسې د بوال باندې څوپیا کې تېم
خوږه جانانه د وفا په خاطر صبر اوکړه !!
تهٔ ورشه کښېنه د چنار لاندې شپېلۍ غږوه
زهٔ به جامې اووینځم ځان له به کمڅې اوکړمه
تهٔ په شپېلۍ کښې غږوه مې د ښائست سندرې

زهٔ به غویان پېئې ته بوځمه ګیا به اوکړم
تهٔ راپسې روستو چوکه په لاس رامنډې وهه
په شنو واښو کښې به اوده شو غوان به موږ اوتړو
تهٔ به شپېلۍ غږوې زهٔ به دې ستائم تېو کښې
خو
لږ شانتې صبر اوکړه دا سوپیاکې بره کېږدم

(c) ketabton.com: The Digital Library

هیڅ پوهه نهٔ شوم خوار نصیب دې راله څله راکړو
خوار خودي کړم ذهن ادیب دې راله څله راکړو

چې دې مئین کړم ستا مننه خو تپوس کنوُ مه
په محبت کښې دا رقیب دې راله څله راکړو
بېګا د مونځ نه پس یو خان دُعا کښې داسې ووې
شاهي وطن کښې دا غریب دې راله څله راکړو
هم مې ارمان قتلوي هم مې پرهرونه چیړي
قاتل جانان، هوښیار طبیب دې راله څله راکړو
دلته شراب او څښم کهٔ واورم د خطیب خبرې
خدایا یو ځائے شراب خطیب دې راله څله راکړو

مُلا کړي ناسته د رقیبو په ټولي کښې ربه
منصور حیران یمه حبیب دې راله څله راکړو

(c) ketabton.com: The Digital Library

کهٔ ستا خوښ نهٔ یم ستا د غم خوښ یمه
بغیر له ستا د ټول عالم خوښ یمه

ستا په سر هر چا له ښیګړه کوم
ځکه خو زهٔ دې د ټول چم خوښ یم

مانه بغیر په چا ستم نهٔ کوې
خو زهٔ ئې هم په دې ستم خوښ یمه

قسم دې کړې مانه نهٔ جارو ځې
غوربته زهٔ دې جوړې سم خوښ یمه

چې د رقیب په سر څهٔ وېلې نهٔ شم
منصوره ځکه د صنم خوښ یمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

قتل يې کړم خو قاتلانې نه شوې
سترګې په خپلو کړو پښېمانې نه شوې

چې د هغه نه مې ځان او نغاړلو
ښېې يرغنډو پله روانې نه شوې
زړه مې بوډا شه نظر کار پرېښوده
مراوي د ښکلي اداګانې نه شوې
ما هر قدم ستا د قدم پشان کړو
افسوس دے ته زما پشانې نه شوې
ژندګۍ څه کوې ځوانې ختمه شوه
ختمې دې ياره سزاګانې نه شوې

منصوره هسې دې ځان روباسللو
د محبت لارې روښانې نه شوې

اوښکې مې به مخ باندې راماتې شوې
تهٔ چې د وفا لاره کښې پیاتې شوې

اوس به د مُلا د خوانه پاسمه
بیا د محبت سندرې زیاتې شوې

ما چې پېکښې خاورې په سر نوستې وې
نن هغه کوڅې زمانه پاتې شوې

نهٔ یې ځلا کېده لو څو مجبوره شو
اوښکې چې اشنا ته ننواتې شوې

کړې منصور خبرې د رقیب د چم
ځکه یې حوصلې د زړهٔ میراتې شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه ګنهګار يم ما ګناه کړې ده
چې مې ګل رنګ سره وفا کړې ده

زه د هر چا په غم سلګۍ وهمه
هر چا زما په غم خندا کړې ده

ما ته يې خبرې د ځوانۍ مرګ کړي دي
ما ورته تل عمر دعا کړې ده

اوس راله سر باندې لاسونه راښکي
چا چې زمونږ د سر سودا کړې ده

څنګه په دار يې خېژوي اوکنه
منصور خو هاغه ګناه بيا کړې ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

زړګے مې نهٔ لګي د بیاره اوس په دې کلي کښې
زړګے به څهٔ ولګي نشته دے زړګے کلي کښې

چې ستا د ښار په دروازو باندې نه شومه
ما نه شو پاتې هغه شور هغه مستے کلي کښې
یار ته سلام نه پس د بیاره درسې ووایه چې
بغیر لتانه ایسار بېني نه سپرلے کلي کښې
ستا انتظار باندې به ژوند ستا په کوڅه کښې تېر کړم
زمانه نهٔ دے پاتې هېڅ پوله پټې کلي کښې
صبا په لوے سفر روان یم مروره یاره
او ګنه دا مې اخیري ماښیګرے کلي کښې

زما یقین دے ځکه نهٔ راځم منصوره یاره
د یار غمونه به مې زړ کړي لېونے کلي کښې

(c) ketabton.com: The Digital Library

دا د سرو شونډو ارمان به مې پاګل کړي
ډېره زر ده چې نادان به مې پاګل کړي

څکه نهٔ د رحم اشنا زما یقین دے
ستا د کلي ماشومان به مې پاګل کړي

زهٔ بے څښکه پوهوم نهٔ پوهېږي
دا ساده باده جانان به مې پاګل کړي

لږ په دهٔ باندې هم روښنه چې نشه شي
ساقي جانه مُلاجان به مې پاګل کړي

څهٔ پاګل زړګي پاګل کړمه منصوره
څهٔ چې مخې د جهان به مې پاګل کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

زهٔ شاعر یم د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زهٔ په ځوانه ځوانۍ دَل کړم د وخت ژړندې
خو زهٔ اوس هم د جامونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
چې مدام را سره ستا په ځائے یو ځائے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون راله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
مارو تا چې پکښې یو وو کهٔ هغه وي
زهٔ په وېښه د خوبونو طلبګار یم

پروا مهٔ کوه رقیبه یو ځل نهٔ دے
زهٔ منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لکه ماشوم چې بناریه کښې ورک شي
داسې مې زړه ستا ننداره کښې ورک شي

چې د ګل مخې مخ ته او ګوره مه
زما دردونه په سینه کښې ورک شي
چې ستا د زلفو په ځنګل کښې ورک شم
لکه مېلمه چې توره شپه کښې ورک شي
مونږه چې اوڅښو پیاله خود کښې راشو
زاهد چې اوڅښي میخانه کښې ورک شي
بیا ورسره تاله وفا نه ښائي
زما رقیب چې ستا کوڅه کښې ورک شي
د نوي دور دیار به څه اووایم
راحت کښې راشي په غمه کښې ورک شي

د منصور یار به څو په زړه کښې وي ستا
ځلې چې زور شي مقبره کښې ورک شي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورک نهٔ شي

ګل د دوارو سترګو تور که چې ورک نهٔ شي
یا ئې ګُل غوندې سمسور که چې ورک نهٔ شي

په صحرا باندې روان ئې د یار غم دې
یا سندره که یا شور که چې ورک نهٔ شي

وه رېباره دا زما د اشناکور دے
ورته دوه سترګې خلور که چې ورک نهٔ شي

زړهٔ وې خبر کهٔ هر څهٔ ورک شول پروا نشته
د یار غم په اوبو سور که چې ورک نهٔ شي

چې دې د سپينې مينې تور وانخلي
زړهٔ به مې ستا په زړهٔ کښې کور وانخلي

پام کوه ستر کو له زور مهٔ ورکوه
د زړهٔ دنيا مې چرته زور وانخلي

ددهٔ په مړ وجود به څهٔ تبر بن يې
چې يې قدم په څوا د کور وانخلي

د لسته به څنګ غريب په خپله مړشي
چا نه روپۍ چې قرض پور وانخلي

د نوي دور ښکلي به خپل دې کړي څو
ستا په سر هيڅ چرې به تور وانخلي

بيا څو منصور نهٔ دے دروغ به وائي
ګل نه چې پيا مينې خُله په زور وانخلي

په کومه خُله به ځان ته وائي منصور
چې ستا په مينه کښې پيغور وانخلي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یار بیینه خُله منه ده
زما مینه هم رښه ده

د بوسې سوال مې ترې اوکړو
یا غږ نهٔ کړي یا کنځه ده

ما به غرق ما به تباه کړي
چې عادت په چیچنه ده

یو مابڼ ته خښتې نهٔ شي
بل دې یو یو سپر پښنه ده

ستا د زلفو د باد وړاندې
د منصور مینه بښه ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

د زړهٔ په کور کښې يار ساتم خو لېونے نهٔ ساتم
صفائې وو سېل چې نور په زړهٔ کښې دے نهٔ ساتم

بغیر د یاره چې په ما باندې د ځانه ګران دے
رقيبه زهٔ د زړهٔ په کور کښې بل سړے نهٔ ساتم

د جانان کوتو کوتو بربښتو سره اوونهٔ نخلي
د دې د یرې نه په پوزه مېخکے نهٔ ساتم

تا سره مينه کوم مينه درنه غواړم ګله
د زړهٔ په دشته کښې د بغض بُزغلے نهٔ ساتم

ما د منصور نه چل زده کړے دے غرور نهٔ کوم
تندے مې روڼ وي چا ته وران ويجاړ تندے نهٔ ساتم

(c) ketabton.com: The Digital Library

تهٔ زمایه ننګ شرمیږې زهٔ خوستایه ننګ بې نام یم
د اسې هیر به دې کړم ګله، څنګه تا ته چې ګمنام یم

زما ځان کښې د زړهٔ سره د اعادت چې شانه خوښ دے
چې د بشکلو صفت کیږي ورته ناست په احترام یم

ساقي نیست دې راته خراب دے کهٔ روبو کښې نشه نشته
څنګ چې ومه په یو څاڅکي ساقي هاغسې په جام یم

ستا دمینې پر مخ تګ دے په مزه مزه روان یم
هر قدم تېرکړې خوږ مه، غور ځېدلے ګام په ګام یم

نهٔ منصور خفه کوم نهٔ جانان نه صبر بےشم
سحر تا ته په سجده یم د اشنا چم کښې مابنام یم

ښکلې مانه نۀ هېرېږي لا تر اوسه
په زړګي مې راوربږي لا تر اوسه

ځواني ختمه پټ پتهو نېې ختم نۀ شو
زما يار مانه پټېږي لا تر اوسه

پوره کال تر منځه تېر شو څلا نۀ شو
خو اکښې غلې مې تېرېږي لا تر اوسه

محبت کښې د وصال پښتنه مۀ کړه
ارمانونه مې قتلېږي لا تر اوسه

يم حېران چې منصور روغ دے که پاګل دے
بې وفا پسې ژړېږي لا تر اوسه

(c) ketabton.com: The Digital Library

درد چې د چا ګوګل ته ونه رسي
هغه به ستا وربل ته ونه رسي

چې خپلې پښې ځان پسې خپله راښکي
چرې به خپل منزل ته ونه رسي
روایه ماله به خوب څنګه راشي
سر چې مې ستا څنګل ته ونه رسي
هغه به څه سروي کم عقله یاره
چې ستا په نوم مقتل ته ونه رسي
شرط پرې کېږد و رشنا زما غزل چې
ستا دې خلې کنځل ته ونه رسي

مر به شي ستا د محبت نکات چې
ستا لېوني اجمل ته ونه رسي

(c) ketabton.com: The Digital Library

ځان به خپله د ایرو غونډې ایرې کړې
وه زړګیه چې د ښکلو تذکرې کړې

په آسمان باندې ورېځې رانغوړې شوې
که حسین په سپین جبین زلفې نغوړې کړې

ځکه اوس د غنم رنګو خوا کښې ګرځم
د جهان ښکلو رشتې راسره پرې کړې

چې په ښکلو پسې ګرځې ښکلې غواړې
لېونیه مابه زر، ذرې، ذرې کړې

ملا وصیل شابے دا بل منصور په دار کړې
چې جماعت کښې مې صنم، صنم نعرې کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

"هاغه زوړ اشنا دي یم"

څنګه روس مې پېژني
ښه په غور راوګوره

هغه زوړ اشنا دي یم
موږ چې پټ پټ تونے کړو

تانه چې ورک شوے وم
مانه چې ورک شوے وې

روس دې خیال کښې راغلمه
ستاجوړې یادېږې نه

هاغه د روژو ما ښام!
موږ چې الله هو به وې
بره د حجرې په ګټ
موږ دواړه چې ناست به وُو

څنګه روس څه پوهه شوې
روس درته د یاد شومه

پاسه راترغاړه شه
وه مانه روک شوې یه

هاغه زوړ اشنا دې یم
هاغه زوړ اشنا دې یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

قابل

چې د چا زړهٔ ورنه زړګے نهٔ ښکاري
هغه سړے د سوزېدو قابل دے

چې هر يو ښکلي پسې ځي ، چې کېږي
زما زړګے د سوزېدو قابل دے

انا الحق

يو ويشتمه که ئې که هم انا الحق ووې
په قسم چې به ئې څوک خلق په دار کړي

منصور هاغه منصور نهٔ دے ليونيه
چې بے ستا غونده کښې جت خلق په دار کړي

(c) ketabton.com: The Digital Library

جليا شوم نهٔ کړم سنګ ، مني روکنه
ماپه خپل ځان پتنګ ، مني روکنه

بغېږ له تانه ځکه وه جانانه
د زړهٔ محفل مې رنګ مني روکنه
چې ستا کوڅه پرې ګل ورينه شوله
زما د ويني رنګ ، مني روکنه
ماپه د هلي هم باچائي کړې ده
زما د توري شرنګ مني روکنه
چې راګوزار شوم يار خندا کښې ووې
ځکه دستر ګو جنګ مني روکهٔ نه
بې پښتو کس مولار کښي ځنګ پرېښوهٔ
زمونږ پښتو او ننګ مني روکهٔ نه

دا څو مني چې زهٔ منصور ملنګ يم
په ځان زما قلنګ مني روکه نه

(c) ketabton.com: The Digital Library

د وطن په نوم

وطنه ستا د ننګو غرونو نه زار
ستا د صحرا ستا ځنګلونو نه زار
ستا د ګړو سپينو زړونو زار
ستا د زلمو د همتونو نه زار
له تا لوګي له تا قربان وطنه
په ما د هر وطن نه ګران وطنه

زه ستا په خاوره زېږېدلی يمه
زه ستا په خاوره لوبېدلی يمه
ستا په نوم هر چا پېژندلی يمه
تا په قدم قدم ګټلی يمه
وطنه
مونږ ټول په تا باندې ودان
سمسور دې ستا وي ګلستان وطنه

زه ستا صحرا په لندن نه ورکوم
خيبر په ملک د دښمن نه ورکوم
زه ستا کوڅه په ګلشن نه ورکوم
پېښې د بل په وطن نه ورکوم
رسوم بيرغ دې تر آسمان وطنه
اوچت دې ستا وي مدام شان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ستا هره لاره امریکه ده ماته
د جنت لار خو ستا کوڅه ده ماته
چې هره ژبه دې خوږه ده ماته
د رقیب ځکه ستر که سره ده ماته

سنده او بلوچ، پنجاب افغان وطنه
ماته دې ټول رونه یو شان وطنه

که ستا تور غر دے که بولان دے
که تاتره که کوهستان دے
که ستا شند ورکه ستا بولان دے
ماته خو ټول یو پاکستان دے

لتا لوګے به کرم څپل ځان وطنه
اے د اقبال خوشحال رحمٰن وطنه

ستا په نوم هر ځائے کښې مسرور یم
تاته معلوم یمه مات شوے یم
په تا باسلمه سر منصور یم
ټوله نړۍ کښې مشهور یم
زما خو دغه دے ارمان وطنه
چې دې ناوینې کړمه ځوانان وطنه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بیه خپله باندې خپل کور کړلو وران زما زړګي
بېپیدا نهٔ کړو د یار زړهٔ کښې مکان زما زړګي

مسګرو په خوبونو، په خیالونو کښې مُدام
ښکل کړې د جهان واړه خوبان زما زړګي
دیدن له دې اشنا په ویرانو ګوره دېره دے
پرېښود ے ستا د پاره ګلستان زما زړګي
زما دا ښتنه ساده باده مینه ملګرو
لاهو کړه په ښائستو د تول جهان زما زړګي
زما اشنا نادان دے په یوه باندې پوهېږي
بېلے دے بتمے په خپل ویران زما زړګي

زما منصور زړګي د دار رسۍ په شونډو ښکل کړې
بېلات کړے د عشق په کوم میدان زما زړګي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د فطرت د ښائستونو طلبګار یم
د سپرلي او سرو ګلونو طلبګار یم

زه په ځوانه ځواني دل کړم د وخت ژړنی
څو زه بیا هم د جامونو طلبګار یم
تورو زلفو دې ژوندون ماله ایرې کړو
ستا د شونډو د سرونو طلبګار یم
د رقیب سره جنګونه مې یادېږي
ستا د مینې د جنګونو طلبګار یم
ما او تا چې پکښې یو وُ که هغه وي
زه په ویخه د خوبونو طلبګار یم
چې مدام ما سره ستا په ځاے یو ځاے وي
ستا د یاد ستا د غمونو طلبګار یم

پروا مه کوه رقیبه یو ځل نه دے
زه منصور یم د دارونو طلبګار یم

(c) ketabton.com: The Digital Library

ما د وحشت په تورو شپو کښې سحر رونهٔ لیدو
یار مې د کلي په کوڅو کښې سحر رونهٔ لیدو!

د یار د هجر په ډیوه باندې مې ځان اوسېزهٔ
لکه پتنګ مې سرو لمبو کښې سحر رونهٔ لیدو.
ماته د ژوند د بنګلا څهٔ پته ده څهٔ ته وائي
ما زندان تورو تیږو کښې سحر رونهٔ لیدو
په سپین رخسار باندې یې زلفي لکه شپې خورې دي
نن مې د یار په اننګو کښې سحر رونهٔ لیدو
بېګاه مې خوب کښې د رقیب ګریوان تار تار کړو ګله
چا په ریښو ریښو جامو کښې سحر رونهٔ لیدو
موږ ه ټکې د ژوندون په هر ډګر رونو رې
موږ ه په دې سپېرو تندو کښې سحر رونهٔ لیدو

(c) ketabton.com: The Digital Library

وصیت منصور

چې کله مړ شمه زه
نو ما په خاورو ښخ کړئ
که سوزوئ مې کله
مهرباني اوکړئ دا
زما د تن نه زما زړګے روباسئ
که بیا سوزېږمه زه
خېر دے پروا نشته دے
روباسئ زړه مې ځکه
زما خوږو ملګرو
چرته هغه او نه سوي
چې مې په زړه کښې اوسي

دا وصیت دے زما
دا وصیت دے زما

یادګیرنه: دا پورته آزاد نظم ما د اردو ژبې د یو نظم په خیال کښې لیکلے دے.

(c) ketabton.com: The Digital Library

سندره

خلق ورپسې تلي په اوښ به يې سوره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سنبال کړے دے

روس به مېلمنه راوړي زهٔ ډېر خوشحالېږمه
زهٔ د خوشحالۍ نه په جامو کښې نهٔ ځائېږمه
ځکه کښې به جنجيان وي اوښ به روستو کجاوه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

کله مېلمنه چې زموږ کښېنوي پالنګ کښې
ناسته سهيلۍ به ورسره وي شنګ په شنګ کښې
څوک به ورله توره چائے، څوک به ورله شنه راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

وائي د ټوپۍ منصور ناوې خفه کېږمه
روس به د ډېر عالم راشي غلې شه ژړېږمه
تاله به کوسۍ او مېږ ماله به سهره راوړي
روس به مېلمنه راوړي
موږ کور سمبال کړے دے

(c) ketabton.com: The Digital Library

اجمل منصور

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library